

mulig ud af den Afgift af Hundene til Fordel for de Fattiges Kasse, og nu bestemmer Vædringsforslaget Nr. 6, som det er forklaret af den ærede Ordfører, at Halvdelen af Afgiften i de Sager, der behandles politiretsvis i Henhold til § 3, skal gaa til de Fattiges Kasse, og ligeledes bestemmes det i Vædringsforslaget Nr. 14, at Bøderne tilfalde paa Landet de Fattiges Kasse med deres halve Beløb. Efter min Mening er det et Fremskridt; thi det er heldigt, at vi faae disse Penge til en Kasse paa Landet, som gjør den allerstørste Nytte. Det var en ganske forunderlig Udtalelse, vi hørte fra det ærede Medlem fra Næstved (Veth). Jeg kom til at tænke paa, at dersom det ærede Medlem havde boet paa Landet og været nødt til at ride eller have Hest og Vogn, og han havde vidst, at man ofte maa lade unge Mænd færd.s med Heste og Vogn, fordi de netop kunne udføre en saadan Gjerning, naar det kan ske under ordentlige Forhold — naar det ærede Medlem havde boet paa Landet i Stedet for paa Besterbro, saa vilde han have erfaret, hvor mange Gange vi have Alempet og Fortræd af, at en Hund kommer farende mod en ung Hest. Jeg har personlig været i saadanne Tilfælde, hvor der kunde være sket og er sket de største Ulykker. Det er derfor idelig og idelig kommet frem under Diskussionen her i Salen, at de Folk, der frivillig og med Forsæt indrette sig saaledes, at de genere deres Medborgere og Medborgerinder, maa ogsaa finde sig i, at der fra Lovgivningsmagten, fra Samfundets Side træffes nogle Forholdsregler derimod. Men nu er det Allerinteressanteste i det ærede Medlems Udtalelse, at den til Dovers viser mig, at vi ligefrem kunne sidde her til Verdens Ende og bryde vore Hoveder saa godt, vi kunne, saa vil det dog gaa saaledes, at naar vi lave en Lov, som vi kunne forstaa, saa kunne Juristerne fortolke den saaledes, at den skal forstaaes ganske anderledes. Det ærede Medlem gav os en Prøve paa denne høiere Sura, som vi almindelige Bøggfolk ikke paa nogen Maade kunne værges os imod. Han siger, at naar det i Lovforslagets § 6 hedder, at Hunde, der bestandig holdes lænked eller indespærrede paa affpærrede Pladser eller i Gaardsrummene, ere fritagne for Afgiften, saa vil det sige, at Folk kunne ikke holde en Hund i deres Stue, fordi den er ingen affpærret Plads. Man skal dog tro, at naar der er en Stue, der har 4 Bægge, og Dørene ere lukkede, saa er det en affpærret Plads efter Bøggmandsbegreber (Afbrydelse af Bertelsen [Hjørring Amts 5te Valgfreds]). Ja, nu er der nok en dansk Jurist, der ikke mener det, saa det maa vel

være rigtigt, hvad de ærede Herrer sige, og ikke, hvad jeg siger; men man har jo havt juridisk Vistand i Udvalget, og det er dog ganske mærkverdigt, at den juridiske Vistand ikke har kunnet hjælpe til at strive Lovforslaget paa det Punkt saaledes, at vi kunne stole paa, at der ikke kommer en juridisk Kritik. Jeg vil for Resten sige, at jeg har set mærkverdige Prøver paa Fortolkninger af Jurister; men paa den anden Side tror jeg virkelig, at Enhver maa forstaa denne Paragraf saaledes, at naar man havde en Læntehund eller en Hund, som stadig er lukket inde i en Gaardsplads eller Stue, saa er den afgiftsfri. Indtil dette Øieblik troede jeg, at saaledes maatte kunne og burde det forstaaes, og jeg var saa meget mere stikker derpaa, som jeg vidste, at der sad Jurister i Udvalget, og jeg antog, at de vilde sørge derfor, og jeg tyktes, de paa dette Punkt have opfyldt deres Hverv godt. Meningen maa jo være den, at en Hund, der holdes indelukket i en Gaardsplads eller holdes lænket, maa være fri for Stat. Men nu høre vi efter Udtalelser fra det ærede Medlem fra Næstved (Veth) med Tilslutning af et Par andre ærede Medlemmer, at det er ikke saaledes. Det er altsaa saadan, kan jeg sige, at vi kunne lave det, som vi ville, at det skal forstaaes; men det betyder dog ingen Verdens Ting alligevel. Jeg vil sige for mit Bedkommende, at med de Indrømmelser, som ere givne overfor Folk, der holde Hunde, og som vi vedtog her ved 2den Behandling, forekommer det mig, at der er gjort Alt, hvad Rimelighed og Billighed kunde fordre. Nu ere vi komne et Skridt videre; hvis vi vedtage Vædringsforslag Nr. 5, saa ville løsgaaende Hunde kunne blive fri for Stat; men jeg siger, det er intet Fremskridt, det er et Tilbagekridt, og vi blive endnu mere udsatte end, efter hvad vi vedtog ved 2den Behandling, for at blive generede af disse løsgaaende Hunde, som komme farende mod os, naar vi kjøre med unge Heste, hvilket ofte kan afstedkomme Ulykker. Jeg vil ikke stemme for denne Vædring, men være glad ved Forslagene Nr. 6 og 14, da det forekommer mig, at de ere et Fremskridt og ville gjøre Loven mere antagelig, end den var i Forveien. Det er de Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gjøre. Jeg vil som sagt ønske, at Vædringsforslag Nr. 5 ikke havde været der. Jeg vil ikke stemme imod det; men jeg vil heller ikke stemme for det. Jeg vil selvfølgelig stemme for Lovforslagets endelige Vedtagelse, Altammen i Henhold til, at Udvalget har anbefalet det enstemmigt. Jeg mener, man skal tage Hensyn til de Herrer, der have siddet i Udvalget og have